

Současný francouzský prezident má v rámci politického systému V. republiky více možností pro posílení svého postavení než jeho předchůdci před rokem 2000. Takový závěr přináší tato studie. Díky tomu, že Francouzi na přelomu tisíciletí schválili v referendu zkrácení prezidentského mandátu z pěti na sedm let a také díky tehdejší úpravě volebního kalendáře se totiž výrazně snížila pravděpodobnost, že nastane období kohabitace - tedy situace, kdy prezident pochází z jiného politického tábora než většina v Národním shromáždění zastoupená premiérem. Tato studie proto zkoumá, do jaké míry se role hlavy státu díky této změně posílila a jak s upraveným rozložením sil zacházeli tři poslední francouzští prezidenti – Chirac, Sarkozy a Hollande. Z výsledků vyplývá, že prezident získal širší možnosti zejména pro praktický výkon svého mandátu. Má totiž mnohem větší jistotu v tom, že za ním po celé volební období bude stát parlamentní většina. Ústavní reforma z roku 2000 (a následné revize v letech 2007 a 2008) tak systém zpřehlednila a oproti předchozímu vývoji stabilizovala volební kalendář. Pokud se navíc do čela Francie dostane ambiciózní politik s cílem koncentrovat velkou část moci výhradně do své osoby, potom může prezidentský úřad zejména svým neformálním vlivem několikanásobně předčít ostatní politické aktéry. Nicméně i přes posílení prezidentovi pozice se Francie pořád řadí mezi poloprezidentské režimy. Pro správné fungování státu je totiž neustále potřebný premiér, který reprezentuje parlamentní složku systému a díky tomu tak v exekutivní oblasti přetrvává dichotomie, která je pro poloprezidentský model charakteristická.